

Olquita Oudendijk

Waar en wanneer ben je geboren?

Ik ben geboren in Den Haag, in 1963.

Kun je iets over je ouders vertellen?

Mijn vader studeerde geologie, en mijn moeder was de dochter van een onderwijzer. Ze ontmoetten elkaar tijdens een verhuizing in Den Haag. Hoewel hun huwelijk niet lang standhield, kregen ze samen vier kinderen. Mijn vader eindigde uiteindelijk als dakloze en reisde door Spanje, terwijl mijn moeder in Almelo belandde en in haar eentje ons vier heeft opgevoed. Mijn jeugd bracht ik door in Almelo. Ik kijk met gemengde gevoelens terug. Almelo was destijds al niet heel levendig, en tijdens een reünie van mijn middelbare school merkte ik dat het er sindsdien alleen maar op achteruit is gegaan. Stoplicht op rood, stoplicht op groen, in Almelo is altijd wat te doen. Toch was de reünie bijzonder vanwege de sterke verbondenheid onder ons.

Hoe verliep je studietijd en carrière?

Na de middelbare school ging ik rechten studeren in Groningen en verhuisde daarna naar Amsterdam. Mijn eerste baan vond ik in 1989 in Arnhem, in een periode van hoge werkloosheid. Ik begon bij de bestuursacademie, waar ik in mijn eerste jaar de hoogste omzet haalde. Toch werd ik op staande voet ontslagen omdat ik na het functioneringsgesprek, zonder me af te melden, huilend, naar huis ben gegaan. Ze waren heel erg kritisch geweest. Misschien ook omdat ik eigenwijs was en in de OR zat.

Hoe reageerde je daarop?

Ik vocht het aan en won de rechtszaak. Hierna werd ik aangenomen bij een detacheringsbureau. De directeur nam mij als het tweede personeelslid, juist omdat ik ontslagen was. Het bedrijf zou uitgroeien tot meer dan 400 man.

En je politieke carrière?

Ik werd op mijn 29e raadslid voor D66 in Arnhem. Ik was bevlogen en idealistisch. Na 10 maanden zag ik in dat ik dat los moest laten om iets te kunnen bereiken in de politiek.

Hoe ben je in Amsterdam beland?

Ik ontmoette Henk. Door hem ben ik direct weer naar Amsterdam gegaan. De kop in de krant luidde toen in Arnhem: Verliefd raadslid neemt zuur afscheid. In mijn afscheidsrede hekelde ik de achterkamertjes politiek, ook van mijn eigen partij. Inmiddels zijn Henk en ik gescheiden, hij woont boven mij met zijn vriendin. We hebben samen een zoon en een dochter en twee kleinkinderen. Zij heeft ook kinderen uit een eerder huwelijk. Maar hij is nog steeds mijn beste vriend. We gaan ook met z'n allen op vakantie, haar kinderen met mijn kinderen. Iedereen is goed met elkaar.

Je betrokkenheid bij kernenergie, hoe begon dat?

Mijn interesse in kernenergie ontstond door een boek over ecomodernisme, waarin kernenergie als een cruciale oplossing werd gepresenteerd voor het klimaatprobleem. Tijdens een reis in Peru leerde ik een manager kennen van Urenco, de verrijkingsfabriek van uranium.

Ze zei dat er geen afvalprobleem was en dat kernenergie CO2 vrij was. Ik viel van mijn stoel. Samen met anderen richtte ik de stichting WePlanet op waarvan ik nu directeur ben. We zijn met 18 landen en willen welvaart voor 10 miljard mensen door voedsel met behulp van de nieuwste technologie te produceren op de vruchtbare gronden zodat de helft van de landbouwgrond weer terug kan naar de natuur en ook door voldoende, schone en betaalbare energie te leveren. Dat laatste kan alleen met kernenergie.

Wat inspireert je aan kernenergie?

Kernenergie biedt een CO2-vrije en betrouwbare energiebron en is ook veel veiliger dan vaak wordt gedacht. Het is schokkend om te ontdekken dat er zoveel weerstand was, terwijl de feiten al zo lang duidelijk zijn. Frankrijk heeft Europees de minste CO2 uitstoot met zijn 56 kerncentrales. In Duitsland gaat het juist heel slecht omdat ze alle kerncentrales gesloten hebben. We hebben dan ook in 2018 onze eerste demonstratie voor kernenergie in München georganiseerd. Het is onbegrijpelijk dat organisaties zoals Greenpeace, Milieudefensie, Partij voor de Dieren en PvdA / GL maar tegen kernenergie blijven ageren. Een alternatief hebben ze niet.

Heb je spijt van bepaalde keuzes of vriendschappen die verloren zijn gegaan door je standpunten?

Ja, mijn betrokkenheid bij kernenergie en politieke ervaringen hebben door de polarisatie geleid tot het verlies van vriendschappen. Toch blijf ik trouw aan mijn overtuigingen en heb ik nieuwe relaties opgebouwd. Met name in de bridge wereld.

Heb je een visie op de toekomst?

Wat heet. Er moet nu vaart gemaakt worden met de bouw van kerncentrales. Maar een nieuwe wereldorde dient zich aan. Hoe gaan links en rechts elkaar weer enigszins begrijpen?

Wat betekent bridge voor jou?

Bridge is mijn grootste hobby en passie. Het spel verveelt me nooit en biedt veel gezelligheid. Wat ik prachtig vind, is dat bridge je volledig in het moment brengt. Tijdens het spelen denk ik nergens anders aan.

Hoe breng je verder je vrije tijd door?

Naast bridge hou ik van koken, in cafés hangen en ga ik drie keer per week naar de film. Daarnaast lees ik over de energietransitie, non-fictie boeken en romans. Op dit moment heb ik het te pakken van F. Springer. Een oud-ambassadeur die op een heerlijke, ironisch manier over zijn belevenissen verhaalt in Teheran tijdens de val van de Sjah. Het zelfbeschikkingsrecht van de Papoeaas in Westelijk Nieuw-Guinea en de val van de Berlijnse manier. En nooit ontbreekt een prachtige beschrijving van de onvoorwaardelijke liefde.

Heb je een aanbeveling voor onze club?

Betere wijn zowel rood als wit en tosti 's met roomboter.

